

Arnhem, 18 juni 2023

Lieve El Niño,

Het gras is vergeeld tot stro
de zon bijt het paars uit de lavendel
en branden jakkeren door de bossen.

Sinds ik nieuwe lenzen heb
en de verte weer contouren heeft gekregen
heb ik een leesbril nodig voor dichtbij.

In het licht, dat nu net zo wolkeloos als genadeloos is,
moet ik mij wapenen met lenzen, lees- én zonnebril
voor de krant die ik in de tuin probeer te lezen
haar klimaatrampen aan mij wil openbaren.

Drie paar filters voor de werkelijkheid
omdat die anders te vaag én te fel binnenkomt.

Aan dit schipperen met hulpmiddelen lees ik de tijd af;
mijn leven verloopt lineair – van beugel naar leesbril
en zo verder, een opwaartse lijn van protheses.

Voor mijn jongste dochter is de tijd vloeibaar,
of in ieder geval niet aan afspraken gebonden -
op het hoogtepunt van de hittegolf
laat ze me *Kerstfeest in het Dierenbos* voorlezen.

Misschien niet zo gek, trouwens; met El Niño,
het natuurverschijnsel dat voor recordtemperaturen zorgt,
bedoelen Peruaanse vissers het Kerstkindje,
dat dus dit jaar al in juni zijn opwachting maakt.

Ondertussen kan ik mijn dochter haar verhaal,
vol brandende kolen, warme chocomel en wollen kerstmutsen,
pas voorlezen als ik ergens, waar ligt dat ding toch,
een van de vele leesbrillen heb gevonden
die sinds kort door dit huis slingeren.

Ik wist dat men met de jaren meer bagage meetorst,
maar niet dat die bagage zo tastbaar zou zijn.

Ik vind een bril in mijn haar.
Een ander bungelt aan mijn halsboord.

Daarna laat mijn dochter me
Kerstfeest in het Dierenbos
drie keer voorlezen,
voor ze een poging wil wagen
in de hitte te slapen.